

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ KURTA AUSTINAA
SPECIÁLNÍHO TÝMU NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

A dramatic landscape photograph of the Great Pyramids of Giza in Egypt. The pyramids are silhouetted against a bright, low sun that creates a strong lens flare and illuminates the desert sands. The sky is filled with dark, textured clouds.

FARAONOVÉ TAJEMSTVÍ

EGYPTSKÉ HROBKY SKRÝVAJÍ DĚSIVOU SÍLU,
KTERÁ MŮŽE ZMĚNIT OSUD CELÉHO SVĚTA

Faraonovo tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Clive Cussler, Graham Brown
Faraonovo tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



Faraonovo tajemství

Román z archivů NUMA®

CLIVE CUSSLER

a GRAHAM BROWN

**CPress
Brno
2019**

PROLOG

MĚSTO MRTVÝCH

ABÝDOS, EGYPT

1353 PŘ. KR., SEDMNÁCTÝ ROK VLÁDY FARAÓNA ACHNATONA

SVĚTLO ÚPLŇKU VRHALO NA PÍSKY EGYPTA NAMODRALÝ PŘÍSVIT, VDECHOVALO dunám barvu sněhu a opuštěným abýdským chrámům nádech alabastru a slonoviny. V přízračném osvětlení se pohybovaly stíny: Městem mrtvých se plížil průvod vetřelců.

Postupovali zasmušilým tempem, třicítka mužů a žen, tváře zakryté kápěmi příliš velkých rouch, oči upřené na stezku před sebou. Míjeli pohřební komory s ostatky faraónů první dynastie a svatyně a monumenty postavené za druhého věku k uctění bohů.

Na prašném rozcestí, kde kamennou silnici pokrýval větrem unášený písek, se procesí tiše zastavilo. Jeho vůdce, Manu-hotep, se zadíval do tmy, pozorně naslouchaje naklonil hlavu ke straně a pevněji uchopil kopí.

„Slyšíš něco?“ zeptala se žena, která zastavila vedle něj.

Byla to jeho manželka. Za zády měli několik dalších rodin a tucet sluhů s nosítky, na nichž spočívala těla jejich dětí. Všechny skolila tatáž záhadná nemoc.

„Hlasý,“ odpověděl Manu-hotep. „Šepoty.“

„Ale město je opuštěné,“ namítla. „Faraónův výnos označil vstup do nekropole za zločin. I my tu nyní riskujeme život.“

Stáhl si z hlavy kápi pláště a odhalil tak oholenou hlavu a zlatý náhrdelník označující členy Achnatonova dvora. „Nikdo si toho není vědom lépe než já.“

Abýdos, Město mrtvých, po celá staletí prosperoval. Obývali ho kněží a slu-hové Osirida, vládce podsvětí a boha plodnosti. Byli tu pohřbeni faraónové nejranější dynastie, a přestože pozdější králové již odpočívali jinde, nadále stavěli chrámy a monumenty k uctění Osirida. Všichni, kromě Achnatona.

Achnaton krátce poté, co se stal faraónem, učinil nemyslitelné: zavrhl staré bohy, znevážil je svým výnosem a nakonec je zcela svrhl, nechal celý egyptský panteon obrátit v prach a nahradil jej uctíváním jediného boha podle vlastní volby: Atona, slunečního boha.

Z toho důvodu bylo Město mrtvých opuštěno, kněží a uctívači byli dávno ti tam. Každý, koho by přistihli na jeho území, měl být popraven. Avšak pro člena faraónova dvora jako Manu-hotep by trest byl mnohem horší: mučení tak kruté, až by se modlil a žádonil o smrt.

Než Manu-hotep stihl znovu promluvit, vycítil pohyb. Ze tmy se k nim vyřítila trojice mužů se zbraněmi v rukou.

Manu-hotep zatlačil svou ženu zpět do stínů a učinil výpad kopím. Zasáhlo prvního z mužů do prsou, probodlo ho a na místě zastavilo, druhý z mužů se však po Manu-hotepovi ohnal bronzovou dýkou.

Manu-hotep se v obraně před úderem otočil a upadl na zem. Vyškubl kopí z prvního těla a sekl s ním po druhém útočnickovi. Minul, muž však přesto zavrával dozadu. Zády mu projela špice dalšího kopí a vynořila se uprostřed břicha, to jak se do boje zapojil jeden ze sloužících. Raněný muž se zhroutil na kolena, lapaje po dechu a neschopný vykřiknout. Když se skácel na zem, třetí z útočníků už se snažil spasit život útekem.

Manu-hotep vstal a s mocným švihem celého těla mrštil kopí. Minul o pár palců a prchající cíl zmizel do noci.

„Vykradači hrobů?“ zeptal se někdo.

„Nebo zvědové,“ odvětil Manu-hotep. „Už několik dní mám pocit, že nás někdo sleduje. Musíme si pospíšet. Jestli se to donese k faraónovi, nedožijeme se rána.“

„Snad bychom měli odejít,“ naléhala jeho manželka. „Snad je to celé chyba.“

„Následovat Achnatona byla chyba,“ odpověděl Manu-hotep. „Faraón je kacír. Osiris nás teď trestá za to, že jsme stáli při něm. Jistě jste si všimli, že pouze naše děti usnuly, aby se již nikdy nevzbudily; pouze náš dobytek

leží v polích mrtvý. Musíme prosit Osirida o smilování. A musíme to udělat hned.“

Jak Manu-hotep hovořil, jeho odhodlání jen rostlo. Za dlouhá léta Achnatonovy vlády byl veškerý odpor násilně potlačen ozbrojenci, jenže pak se začali mstít sami bohové, a ze všech nejvíce trpěli ti, kdo byli nejbliž faraónovi.

„Tudy,“ rozhodl Manu-hotep.

Pokračovali hlouběji do tichého města a brzy se ocitli v největším stavení nekropole, Osiridově chrámu.

Rozlehlý chrám s plochou střechou obklopovaly vysoké sloupy postavené na obřích žulových kvádrech. Veliká sešíkmená rampa stoupala vzhůru k plošině z nádherně otesaných kamenů. Červený mramor z Etiopie, žula protkaná modrým lápisem z Persie. V samém čele chrámu se tyčil pár mamutích bronzových dveří.

Manu-hotep došel k nim a s překvapující lehkostí křídla otevřel. Zahallala ho vůně kadidla a překvapil ho pohled na planoucí oheň před oltářem a zapálené pochodně na stěnách. Mihotající světlo odhalilo lavice uspořádané do půlkruhu. Spočívali na nich mrtví muži, ženy i děti, obklopení členy svých rodin a tlumenými zvuky tichého vzlykotu a šeptem pronášených modliteb.

„Zdá se, že nejsme jediní, kdo Achnatonův výnos porušil,“ pronesl Manu-hotep.

Lidé uvnitř chrámu k němu zvedli zraky, ale víc nereagovali.

„Rychle,“ pokynul sluhům.

Nahrnuli se dovnitř a umístili dětská těla všude tam, kde našli ještě trochu místa, zatímco Manu-hotep přistoupil k velkému Osiridovu oltáři. U něj poklekl, sehnul hlavu vedle ohně a poklonil se ve vroucí prosbě. Zpod roucha vytáhl dvě pštrosí pera.

„Velký pane mrtvých, přicházíme k tobě v utrpení,“ zašeptal. „Naše rodiny upadly do choroby. Naše domy byly proklety, naše země se proměnila v bezcenné plevy. Prosíme tě, aby ses ujal našich mrtvých a požehnal jim v posmrtné říši. Ty, který ovládáš brány smrti, ty, jenž vládneš znovuzrození obilí z padlého zrna, úpěnlivě tě žádáme: navrať život do naší země a našich domovů.“

Uctivě položil na oltář pštrosí pera, posypal je směsí křemenného a zlatého prachu a ustoupil od oltáře.

Vtom se komorou prohnal poryv větru a sfoukl plameny k jedné straně. Nato se síní rozlehla dunivá rána.

Manu-hotep se ohlédl právě včas, aby spatřil, jak se obrovské dveře na protější straně chrámu zabouchly. Úzkostně se rozhlédl po pochodních na stěnách, které zamihotaly a hrozily zhasnout. Nestalo se však a jejich plameny se brzy znovu vyrovnaly a zahořely jasným plamenem. V obnoveném svitu spatřil obrysy několika postav za oltářem, v místech, kde ještě před okamžikem nikdo nestál.

Čtyři z nich byli oděni v černi a zlatě – kněží Osiridova kultu. Pátý vypadal jinak, jako by on sám byl pánem podsvětí. Okolo nohou a pasu měl ovínutou látku, jaká se používala k mumifikaci mrtvých. Náramky a náhrdelník ze zlata kontrastovaly s jeho nazelenale zbarvenou pokožkou, hlavu mu zdobila koruna z pštrosích per.

V jedné ruce svírala postava pastýřskou hůl, ve druhé zlatý cep, jaké se používaly k mlácení obilí a oddělování zrna od plev. „Jsem posel Osiridův,“ pronesl ten kněz. „Jsem vtělení Velkého pána podsvětí.“

Jeho hlas byl hluboký a zvučný, jeho tón zněl téměř nadpozemsky. Všichni v chrámu se poklonili, kněží po obou stranách ústřední postavy vykročili kupředu. Pochodovali kolem roztroušených suchých listů, korunních plátek květin a čehosi, co Manu-hotepovi připadalo jako sušená kůže plazů a obojživelníků.

„Vyhledáváš Osiridovu útěchu,“ pravilo vtělení.

„Mé děti jsou mrtvé,“ odpověděl Manu-hotep. „Prosím za ně o přízeň v podsvětí.“

„Sloužíš zrádci,“ zněla odpověď. „Jako takový toho nejsi hoden.“

Manu-hotep nechal hlavu uctivě skloněnou. „Dovolil jsem svému jazyku vykonávat práci pro Achnatona,“ přiznal. „Za to si zasloužím tvůj trest. Odveď si však mé milované do podsvětí, jak jim bylo přislíbeno, než nás Achnaton zaprodal.“

Když se Manu-hotep odvážil zdvihnout hlavu, spatřil, jak na něj vtělení mlčky a bez mrknutí zírá černýma očima.

„Ne,“ pravily konečně jeho rty. „Osiris ti nařizuje, abys jednal. Musíš prokázat svou kajícínost.“

Kostnatý prst namířil na rudou amforu spočívající na oltáři. „V té nádobě je jed bez chuti a zápachu. Vezmi ho. Dej ho Achnatonovi do vína. Zakalí mu oči a připraví ho o zrak. Už nebude moci civět do svého nádherného slunce a jeho vláda se rozpadne na kusy.“

„A moje děti?“ zeptal se Manu-hotep. „Když to udělám, dostane se jim přízně v posmrtném životě?“

„Ne,“ řekl kněz.

„Ale proč? Myslel jsem–“

„Zvolíš-li si tuto cestu,“ přerušil ho kněz, „Osiris povolá tvé děti zpátky do života na tomto světě. Promění Nil opět v řeku života a dovolí, aby vaše pole byla opět úrodná. Přijímáš toto vyznamenání?“

Manu-hotep zaváhal. Neuposlechnout faraóna byla jedna věc, ale zavraždit ho...

Zatímco otálel s odpovědí, kněz se náhle pohnul a strčil jeden konec cepu do ohně vedle oltáře. Kožené řemínky zbraně okamžitě vzplály, jako by byly nasáknuté olejem. Pak kněz jediným svihem zápěstí poslal zbraň dolů k suchým slupkám a listům, jež sem přinesli jeho uctívači. Suché plevy okamžitě vzplály, po zemi se rozeběhla ohnivá čára a jak živé, tak mrtvé v mžiku obklopoval planoucí ohnivý kruh.

Vlny žáru přinutily Manu-hotepa ustoupit. Výpary a dým ho začaly přemáhat, rozostřily mu zrak a připravily ho o rovnováhu. Když pak zdvihl zrak, dělila ho od odcházejících kněží ohnivá stěna.

„Cos to udělal?“ zvolala jeho manželka.

Kněží mizeli po schodišti za oltářem. Plameny sahaly do výšky hrudi a mrtví i truchlící byli uvězněni v pekelném kruhu ohně.

„Zaváhal jsem,“ zamumlal. „Měl jsem strach.“

Osiris jim nabídl příležitost a on ji zahodil. Manu-hotep se v duševních mukách otočil k amfoře s jedem na oltáři. Rozmazala se ve vlnění horkého vzduchu a potom zmizela docela, když Manu-hotepa přemohl dým.

Manu-hotepa probudil proud světla, jenž se řinul dovnitř otevřenými deskami stropu. Oheň vyhasl a nahradil ho kruh popela. Zůstal jen studený pach dýmu a na podlaze viditelná tenká vrstva sedliny, jako by se s popelem smísila ranní rosa, nebo na něj snad dopadl jemný, mlhavý déšť.

Vyčerpaný a dezorientovaný se posadil a rozhlédl. Ohromné dveře na konci sálu byly dokořán. Vanul jimi dovnitř chladný ranní vzduch. Kněží je nakonec nezabili. *Ale proč?*

Zatímco v duchu pátral po důvodu, zachvěla se vedle něj malá ručka s droboučkými prstíky. Otočil se, aby spatřil svou dceru. Třásla se jako při záchvatu, její ústa se otevírala a zavírala, jako by zápasila o vzduch, jako ryba na říčním břehu.

Natáhl se k ní. Místo včerejšího chladu byla teplá, místo ztuhlosti se pohybovala. Nemohl uvěřit vlastním očím. Také jeho syn se hýbal, zmítal sebou jako uprostřed zlého snu.

Snažil se přimět děti, aby promluvily a přestaly se třást, ale ani jedno se mu nepodařilo.

Také další lidé kolem nich se probouzeli do podobných stavů.

„Co to se všemi je?“ zeptala se jeho žena.

„Jsou lapení mezi životem a smrtí,“ hádal Manu-hotep. „Kdo dokáže říct, jakou bolest to s sebou nese?“

„Co budeme dělat?“

Na nějaké pochybnosti už nebylo ani pomyšlení. Nyní už nesmí zaváhat. „Uděláme, co Osiris žádá,“ pravil. „Oslepíme faraóna.“

Vstal a vykročil kvapně popelem k oltáři. Rudá amfora s jedem tam stále byla, ač nyní zčernalá od sazí. Popadl ji naplněný vírou a přesvědčením. A také nadějí.

On i ostatní opustili chrám, čekajíce, až jejich děti promluví, začnou na ně reagovat, nebo se alespoň přestanou třást. Bude trvat týdny, než se něco z toho stane, a měsíce, než vzkříšení začnou znovu žít tak, jak žili, než upadli do spárů smrti. V té době však již budou Achnatonovy oči vyhaslé a vláda heretického faraóna se bude rychle chýlit ke konci.

1

ZÁLIV ABÚKÍR PŘI ÚSTÍ ŘEKY NILU 1. SRPEN 1798, KRÁTCE PŘED SOUMRAKEM

Nad širým zálivem Abúkír duněla palba z děl a vzdálený šedivý soumrak rozsvěcely její záblesky. Z vody tryskaly gejzíry bílé pěny, kdekoli železné projektily minuly svůj cíl, ale lodě útočící eskadry se ke kotvící flotile rychle přibližovaly. Další salva se již nemine účinkem.

K celé té zmrle stěžňů mířil dlouhý veslový člun, poháněný silnými pažemi šestice francouzských námořníků. V jakémsi odhodlání, které nebylo možné nazvat jinak než sebevražedným, směřoval rovnou čarou k lodi přímo uprostřed zuřící bitvy.

„Je pozdě,“ křikl jeden z veslařů.

„Vesluj,“ odpověděl jediný důstojník ze skupiny. „Musíme se dostat na *L'Orient*, než ji obklíčí Britové a zmocní se celé flotily.“

Flotila, o níž byla řeč, bylo Napoleonovo velké středomořské loďstvo, sedmnáct lodí včetně třinácti řadových. Opětovaly anglické salvy v sérii vlastních hromových ran, takže se celá scéna rychle halila do šedého dýmu ještě před soumrakem.

Uprostřed veslového člunu, plný obav o svůj život, se choulil francouzský civilista jménem Emile D'Campion.

Kdyby nebyl plně zaměstnán očekáváním, že každou chvíli zemře, snad by D'Campion musel obdivovat syrovou krásu celého dějiště. Umělec v něm – neboť se o něm vědělo, že je malíř – by se snad zamýšlel nad tím, jak takovou zuřivost přenést na tichou nehybnost plátna. Jak nejlépe zachytit záblesky mlčenlivého světla ozařující bitvu. Děsivé hvizdy dělových koulí mířících na své cíle. Vysoké stěžně, schoulené u sebe jako houština stromů čekající na sekýru. Snad by se i zvláště zaměřil na ten milý kontrast kaskád bílé vody s posledním nádechem růže a modři na tmavnoucí obloze. Jenže D'Campion se třásl od hlavy až k patě a snažil se udržet rovnováhu jen díky rukám křevitě sevřeným kolem boku veslice.

Když zbloudilý výstřel provrtal kráter do zálivu ani ne sto metrů od nich, promluvil: „Proč po nás proboha střílejí?“

„Nestřílejí,“ uklidnil ho důstojník.

„Tak proč ty dělové koule padají tak blízko k nám?“

„Střelecká dovednost Angličanů,“ odvětil důstojník. „*Extrêmement pauvre*. Velice chabá.“

Námořníci se zasmáli. Snad až příliš nahlas, pomyslel si D'Campion. Také měli strach. Už celé měsíce věděli, že dělají britským houndům lišku. Na Maltě se minuli pouze o týden a v Alexandrii jen o čtyřiaadvacet hodin. A nyní, když Napoleonova armáda kotvila u břehu tady při ústí Nilu, Angličané v čele se svým hlavním honícím psem, Horatiem Nelsonem, konečně chytili stopu.

„Já se musel narodit pod nějakou černou hvězdou,“ zamumlal si pro sebe D'Campion. „Chci, abychom se vrátili.“

Důstojník však zavrtěl hlavou. „Mám rozkaz dopravit vás a tyto truhly k admirálu Brueysovi na palubu *L'Orientu*.“

„Znám vaše rozkazy,“ odpověděl D'Campion. „Byl jsem u toho, když vám je Napoleon dával. Ale jestli chcete plout s tímhle člunem mezi děla *L'Orientu* a Nelsonových lodí, akorát nás všechny zabijete. Musíme se vrátit, buďto na břeh, nebo na nějakou jinou loď.“

Důstojník se odvrátil od svých mužů a podíval se přes rameno do ohniska zuřící bitvy. *L'Orient* byla největší a nejmocnější bitevní loď na světě. Byla to plující pevnost se sto třiceti děly, jež vážila pět tisíc tun a vezla přes tisíc mužů.

Obklopovaly ji další dvě francouzské řadové lodě; byla to formace, kterou admirál Brueys považoval za nenapadnutelnou. Až na to, že Brity o tom zjevně nikdo neinformoval, neboť jejich menší lodě vyrazily neohroženě přímo proti ní.

Momentálně si *L'Orient* vyměňovala zblízka boční salvy s britským plavidlem *Bellerophon*. Hůře na tom byla menší britská loď, jejíž zábradlí na pravoboku se proměnilo v třísky a dva ze tří stěžňů se zlomily a padly, rozrážejíce přitom vlastní palubu. *Bellerophon* se nato vydala na jih, ale i když bitvu opustila, vzniklou mezeru ihned zaplnily jiné britské lodě. Mezitím se po mělčích vodách proháněly menší britské fregaty a pronikaly do mezer ve francouzské linii.

D'Campion považoval výlet na veslovém člunu do takové vřavy za čiré šílenství, a tak vyrukoval s dalším návrhem. „Co kdybychom ty truhly dopravili admirálu Brueysovi, až sprovedí tu britskou flotilu ze světa?“

Na to důstojník přikývl. „Vidíte?“ oslovil své muže. „Tohle je důvod, proč mu *Le General* přezdívá *savant*.“

Pak důstojník ukázal na jednu z lodí v zadních řadách Francouzů, k nimž útočící Britové zatím nestihli proniknout. „Plujeme k lodi *Guillaume Tell*,“ rozhodl. „Tam je kontradmirál Villeneuve. Ten bude vědět, co dělat.“

Veslování se vši vážností pokračovalo a malý člun se kvapně odvracel od smrtící vřavy. Skrz houstnoucí tmou a větrem unášený dým dopravila posádka člun až k zadním řadám francouzské flotily, kde vyčkávala čtveřice lodí, podivně tichá v pozadí zuřící bitvy.

Sotva veslový člun přirazil k silnému trupu *Guillaume Tella*, spustila se k nim lana. Rychle zajistili člun a vytáhli muže i jejich náklad na palubu.

Do chvíle, kdy D'Campion stanul na palubě, se zuřivost a běsnění bitvy vystupňovalo do intenzity, jakou si nedovedl nikdy ani představit. Britové, navzdory mírné francouzské přesile, se dostali do ohromné taktické výhody. Místo aby útočili na celou francouzskou flotilu od boku k boku, zadní řady francouzských lodí si nevšimli a zdvojnásobili nápor na přední část francouzské linie. Každá francouzská loď musela nyní bojovat se dvěma britskými, s každou po jedné straně. Výsledky nebyly nijak překvapivé: slavné francouzské loďstvo se před očima rozpadalo na prach.

„Kontradmirál Villeneuve si s vámi přeje mluvit,“ oznámil D'Campionovi štábní důstojník.

Uvedli ho do podpalubí ke kontradmirálovi Pierre-Charlesi Villeneuvevi. Kontradmirál měl bujnou kštici bílých vlasů a úzkou tvář, jíž vévodilo vysoké čelo a dlouhý římský nos. Měl na sobě uniformu bez poskvrnky, tmavomodrý kabát vyšíváný zlatem a překřížený rudou šerpou. D'Campionovi připadal lépe připravený na vojenskou přehlídku než na námořní bitvu.

Villeneuve si pár okamžiků hrál se zámky na těžké truhle. „Vyrozuměl jsem, že jste jedním z Napoleonových *savantů*.“

Savant byl Bonapartův výraz, který D'Campionovi a některým dalším vadil. Byli to vědci a učenci, které generál Napoleon shromáždil a poslal do Egypta. Trval na tom, že v této zemi čekají na nalezení poklady, jež uspokojí stejně tak tělo jako duši.

D'Campion byl nadějný odborník v novém oboru překládání starověkých jazyků, a v tomto ohledu nenabízelo žádné jiné místo na světě větší mysterium či potenciál než země pyramid a Sfingy.

A D'Campion také nebyl pouze jedním ze *savantů*. Napoleon si ho osobně vybral, aby hledal pravdu ukrývající se za jednou tajuplnou legendou. Přislíbil mu velikou odměnu, včetně bohatství většího, než jaké by D'Campion stihl nashromáždit za deset životů, a pozemků darovaných novou republikou. Měl dostat vyznamenání a slávu a čest, ale nejprve musel nalézt cosi, co se v zemi faraónů údajně mělo ukrývat: způsob, jak zemřít a potom se vrátit znovu do života.

Celý měsíc D'Campion a jeho malá odloučená jednotka shromažďovali všechno, co se z onoho místa, které Egypťané nazývali Městem mrtvých, jen dalo odnést. Sbírali popsané papyry, kamenné tabulky, řezby a rytiny všeho druhu. S čím se nedalo hnout, to okopírovali.

„Jsem členem Komise pro vědu a umění,“ pravil D'Campion, který dával přednost oficiálnímu označení.

Na Villeneuva to očividně neudělalo dojem. „A co jste to přivezl na palubu mé lodi, komisaři?“

D'Campion se v duchu obrnil. „To vám nemohu říct, kontradmirále. Na osobní rozkaz generála Napoleona musejí tyto truhly zůstat zavřené a o jejich obsahu není dovoleno hovořit.“

Ani to na Villeneuva nijak zvlášť nezapůsobilo. „Vždycky se dají znovu zapečetit. Takže teď mi dejte klíč.“

„Kontradmirále,“ varoval ho D’Campion, „to generála nepotěší.“

„Generál tady není!“ odsekl Villeneuve.

Napoleon byl v té době již mocnou postavou, ještě však ne císařem. V čele dosud zůstávalo Direktorium složené z pěti mužů, kteří řídili revoluci, a ostatní mezitím soupeřili o moc.

Přesto měl D’Campion potíží porozumět Villeneuvovu jednání. Napoleon nebyl muž, s nímž si bylo radno zahrávat, a právě tak admirál Brueys, Villeneuvův přímý nadřízený, který právě teď bojoval o život ani ne půl míle odtud. *Proč se Villeneuve zabývá takovými věcmi, když by měl bojovat proti Nelsonovi?*

„Klíč!“ dožadoval se Villeneuve.

D’Campion se rázem probral z váhavého zamyšlení a učinil prozíravé rozhodnutí. Stáhl si z krku klíč a podal ho kontradmirálovi. „Svěřuji ty truhly do vaší péče, kontradmirále.“

„To je moudré rozhodnutí,“ pravil Villeneuve. „Teď můžete jít.“

D’Campion se otočil k odchodu, ale pak se zastavil a odvážil se otázky. „Zapojíme se brzy do bitvy?“

Kontradmirál zdvihl jedno obočí, jako by dotaz byl dočista absurdní. „K tomu nemáme rozkazy.“

„Rozkazy?“

„Nedostali jsme žádné signály od admirála Brueyse na *L’Orientu*.“

„Kontradmirále,“ namítl D’Campion, „Angličané do něj buší z obou stran. Tohle jistě není vhodná doba čekat na rozkaz.“

Villeneuve se náhle narovnal a vyrazil k D’Campionovi jako rozzuřený býk. „Odvažujete se mě poučovat?!“

„Ne, kontradmirále, to je–“

„Je nepříznivý vítr,“ vyštěkl Villeneuve a odmítavě mávl rukou. „Museli bychom křížovat přes celou zátoku, abychom měli vůbec nějakou naději, že se dostaneme až k bitvě. Pro admirála Brueyse by bylo jednodušší nechat se unést zpátky k naší pozici a dovolit nám, abychom ho podpořili. Ale on se to zatím rozhodl neudělat.“

„Přece tu nemůžeme jen sedět a čekat?“

Villeneuve popadl ze svého stolu dýku. „Tady a teď vás zabiju, jestli se mnou ještě jednou promluvíte tímhle tónem. Co vy vlastně víte o plavbě nebo boji, *savante*?“

D'Campion věděl, že překročil mez. „Omlouvám se, kontradmirále. Měl jsem těžký den.“

„Jděte,“ řekl Villeneuve. „A buďte rád, že ještě neplujeme do bitvy, protože bych vás vystrčil rovnou na příď přivázaného ke zvonu, aby měli Britové na co zamířit.“

D'Campion couvl, lehce se uklonil a co nejrychleji zmizel kontradmirálovi z očí. Vykročil na horní palubu, našel si prázdné místo u příďe lodi a sledoval krveprolití v dálce.

I z takové dálky mu běsnění boje připadalo tak otřesné, že ho téměř nedokázal snést. Dvě flotily na sebe už několik hodin pálily zblízka jednu ránu za druhou; bok po boku, stěžeň vedle stěžeň, se ostrostřelci na palubách snažili zabít kohokoli, koho jen spatřili.

„*Ce courage*,“ rojímal D'Campion. Jaké hrdinství.

Jenže bylo patrné, že hrdinství přestává postačovat. Na jednu francouzskou ránu nyní každá z britských lodí vystřelila třikrát až čtyřikrát. A – i kvůli Villeneuvově váhavosti – Britové měli v bitvě víc lodí než oni.

Uprostřed všeho dění dorážely tři Nelsonovy lodě na *L'Orient* a proměnily ji na vrak k nerozeznání od původní podoby. Její krásné linie a čnicí stěžně byly dávno ty tam. Tlusté dubové boky byly roztržštěné a rozlámané. Přestože dosud zněla střelba z několika zbývajících kanónů, D'Campion věděl, že ta loď umírá.

D'Campion si všiml, že po její hlavní palubě se jako rtuť rozbíhají požáry. Rozpuštělé plamínky probleskovaly tam i onde, bez slitování se soukaly po spadáných plachtách a nořily otevřenými poklopy dolů do podpalubí.

Potom se rozzářil náhlý záblesk, tak silný, že D'Campiona oslnil, i když stihl zavřít oči. Následovala hromová rána hlučnější než cokoli, co D'Campion kdy v životě slyšel. Tlaková vlna mu ožehla tvář, spálila vlasy a odmrštila ho dozadu.

Přistál na boku. Zalapal po dechu, několikrát se převalil a zadusil počínající plameny na svrchníku. Když se konečně opět podíval, zůstal šokovaně hledět.

L'Orient byl pryč.

Na vodě v širokém kruhu kolem vraku planul oheň. Výbuch byl tak silný, že hořelo šest dalších lodí, tři z anglické flotily a tři z francouzské. Lomoz bitvy

ustal, jak se námořníci s pumpami a kbelíky zoufale snažili zabránit vlastní záhubě v plamenech.

„Oheň se musel rozšířit do skladu prachu,“ zašeptal zarmoucený hlas jednoho z francouzských námořníků.

Hluboko pod palubou každé bitevní lodi se ukrývaly stovky sudů se střelným prachem. I malá jiskřička znamenala smrtelné nebezpečí.

Námořníkovy tváře smáčely stružky slz, ale D'Campion nedokázal projevít jakýkoli cit. Vnímal jen bolest v žaludku a úplné vyčerpání.

Když dorazil *L'Orient* do zálivu Abúkír, bylo na jeho palubě více než tisíc mužů. I sám D'Campion na něm cestoval, povečeřel tam s admirálem Brueysem. Na té lodi byl téměř každý, s kým se na této cestě seznámil, dokonce i děti, synové důstojníků třeba jen jedenáctiletí. Při pohledu na tu naprostou zkázu si nyní D'Campion nedovedl ani představit, že by byť jen jeden z nich přežil.

A spolu s nimi pohltilo moře i celé jeho měsíční úsilí v Egyptě – kromě truhel, kterých se před okamžikem zmocnil Villeneuve – a největší příležitost jeho života.

D'Campion se zničeně svalil na palubu. „Egyptané mě varovali,“ řekl.

„Varovali?“ nechápal námořník.

„Proti tomu, abych odnášel kameny z Města mrtvých. Stihne nás za to prokletí, povídali. Prokletí... A já se jim a těm jejich bláhovým pověrám vysmíval. Ale teď...“

Pokusil se vstát, ale znovu se skácel na palubu. Jeden námořník mu přišel na pomoc a doprovodil ho do podpalubí. Tam pak D'Campion očekával nevyhnutelný anglický nápor, který je dorazí.

Dostavil se za úsvitu, kdy se Britové přeskupili a připravili na útok na zbytek francouzské flotily. Namísto umělého hromobití a odporného praštění dřeva rozlámaného železnými dělovými koulemi však D'Campion uslyšel pouze vítr, jak se *Guillaume Tell* začal pohybovat.

Vyšel na palubu a zjistil, že plují pod plnými plachtami na severovýchod. Britové je pronásledovali, ale rychle zůstávali pozadu. Jen příležitostné obláčky dýmu značily jejich marné úsilí zasáhnout *Guilleuma Tella* aspoň z dálky. A brzy byly i jejich plachty na obzoru téměř neviditelné.

Emile D'Campion po zbytek svých dnů sice zpochybňoval Villeneuvovu odvahu, zato nikdy nepřestal velebit jeho prohnalost a každému, kdo ho poslouchal, neúnavně opakoval, že právě té vděčí za svůj život.

V půli dopoledne *Guillaume Tell* a tři další lodě pod Villeneuvovým velením nechaly Nelsona a jeho nemilosrdnou Skupinu bratrů daleko za sebou. Dopluly až na Maltu, kde D'Campion strávil zbytek života. Pracoval, studoval, dokonce si dopisoval s Napoleonem a Villeneuvem, a až do konce svých dnů se nedokázal zbavit myšlenek na ztracené poklady, které odvezl z Egypta.

2

MV TORINO, SEDMDESÁT MIL ZÁPADNĚ OD MALTY SOUČASNOST

MV *Torino* byla tři sta stop dlouhá nákladní loď s ocelovým trupem postavená roku 1973. Kvůli přibývajícimu věku, nevelikým rozměrům a nevalné rychlosti dnes již sloužila pouze jako pobřežní loď, která cestovala po krátkých trasách přes Středozemní moře a navštěvovala různé malé ostrůvky na okruhu zahrnujícím Libyi, Sicílii, Maltu a Řecko.

Nyní, hodinu před úsvitem, se plavila na západ asi sedmdesát mil od přístavu na Maltě a mířila k ostrůvku Lampedusa patřícímu k území Itálie.

Navzdory časně ranní hodině se na můstku sešlo několik mužů. Byli nervózní – a měli k tomu dobrý důvod. Celou poslední hodinu je pronásledovala neoznačená loď se zhasnutými světly.

„Pořád se k nám přibližují?“

Tu otázku vykřikl kapitán lodi, Constantine Bracko, podsaditý chlap s pažemi jako dvě beranidla, vlasy v barvě pepře a soli a tváří zarostlou strništěm, které připomínalo hrubý smirkový papír.

S rukou položenou na kormidle čekal na odpověď. „No?“

„Ta loď tam pořád je,“ křikl první důstojník. „Sleduje naši trasu. A pořád se přibližuje.“

„Zhasněte všechna světla,“ nařídil Bracko. Další z členů posádky přepnul řádku spínačů a *Torino* potemnělo. Následně Bracko znovu změnil kurz.

„Jestli mají radar nebo brýle pro noční vidění, moc nám to nepomůže,“ poznamenal první důstojník.

„Získá nám to čas,“ odvětil Bracko.

„Třeba jsou to celníci?“ nadhodil další člen posádky. „Nebo Italská pobřežní stráž?“

Bracko zavrtěl hlavou. „Kéž bychom měli takové štěstí.“

První důstojník se dovtípil. „Mafie?“

Bracko přikývl. „Měli jsme zaplatit. Pašujeme v jejich vodách. Chtějí svůj podíl.“

Bracko měl za to, že by pod pláštěm noci mohl proklouznout, a tak se to rozhodl risknout. Zdálo se však, že jeho hod kostkou byl nešťastný. „Připravte zbraně,“ nařídil. „Budeme muset bojovat.“

„Ale Constantine,“ namítl první důstojník. „S tím, co vezeme, to půjde těžko.“

Paluba *Torina* byla naložená přepravními kontejnery, ale ve většině z nich se ukrývaly natlakované nádrže o velikosti městských autobusů naplněné zkapalněným propanem. Pašovali i jiné věci, včetně dvaceti barelů jakési záhadné látky, které naložil na palubu jeden zákazník z Egypta, ale kvůli nedozírným daním z paliva po celé Evropě to byl právě propan, co jim přinášelo největší zisky.

„I pašeráci musejí platit své daně,“ zamumlal si Bracko pro sebe. Zločinecké syndikáty se všemi těmi poplatky za ochranu, nerušený průjezd a užívání přístavů byly skoro stejné jako státní vlády. „Teď zaplatíme dvojnásob. Peníze i náklad. A možná i trojnásobně, pokud z nás budou chtít udělat odstrašující příklad.“

První důstojník přikývl. Neměl nejmenší chuť zaplatit za palivo někoho jiného životem. „Dojdu pro zbraně,“ řekl.

Bracko mu hodil klíč. „Probuď muže. Musíme bojovat, nebo zemřeme.“

Důstojník vyrazil ke skříni se zbraněmi a lůžkům na spodní palubě. Jakmile odešel, objevila se v kormidelně další postava. Byl to pasažér s podivně

znějícím jménem Ammon Ta. Bracko a jeho posádka mu říkali prostě Egyptan.

Ten hubený a vytáhlý muž s hluboko posazenými očima, oholenou hlavou a karamelově zbarvenou pletí se Brackovi nezdál ničím výjimečný. Vlastně se v duchu ptal, jak si někdo může vybrat někoho tak všedního, aby doprovázel barely, v nichž se podle něj mohl skrývat pouze hašiš nebo nějaká jiná droga.

„Proč je loď zhasnutá?“ zeptal se Ammon Ta bez obalu. „A proč měníme kurz?“

„Neuhádnete to?“

Po chvíli přemýšlení se Egyptan zřejmě dovtipil. Vytáhl z opasku 9mm pistoli, ochable ji uchopil a přistoupil s ní ke dveřím, odkud se zadíval do temné prázdnoty moře.

„Za námi,“ řekl Bracko.

Ještě než domluvil, zjistil, že se mýlil. Přímo před přídí na levoboku se rozsvítily dva silné paprsky světla, z nichž jeden zalil oslepující září můstek a druhý lodní zábradlí.

K lodi se hnaly dva gumové čluny. Bracko instinktivně natočil loď směrem k nim, ale nemělo to cenu, vyhnuly se širokým obloukem a zase se vrátily, rychle se přizpůsobující jeho kurzu a rychlosti.

Objevíly se přitahovací háky a zachytily se tří kovových lan, jež fungovala coby bezpečnostní zábradlí. Pár vteřin nato začaly na palubu *Torina* šplhat dvě skupiny ozbrojených mužů.

Z člunů se rozezněla krycí palba.

„K zemi!“ vykřikl Bracko.

Avšak ani když záplava kulek roztříštila jedno okno můstku a odrazila se od okolních stěn, Egyptan se nepokoušel krýt. Místo toho klidně ustoupil za tlustou lodní přepážku, vyhlédl ven a vystřelil z pistole několik ran.

K Brackovu úžasu měl jeho zákrok smrtící účinnost. Ammon Ta zasáhl dva nezvané návštěvníky navzdory nakloněné palubě a obtížnému úhlu přímo do hlavy. Jeho třetí rána zhasla jeden z reflektorů namířených jejich směrem.

Po výstřelech Egyptan beze spěchu či jediného pohybu navíc, jen chvíli před zuřivým krupobitím automatické střílby, ustoupil za přepážku.

Bracko zůstal ležet na palubě, zatímco po celé kormidelně rachotily dopadající kulky. Jedna z nich ho škrábla do ruky. Další roztříštila láhev Sambuky,

kterou si Bracko schovával pro štěstí. Jak se tekutina rozlévala po palubě, Bracko to považoval za neblahé znamení. Tři kávová zrna přidaná do lahve měla zvěstovat prosperitu, zdraví a štěstí, nyní je však nikde neviděl.

Náhle rozzuřený Bracko vytáhl z ramenního pouzdra vlastní pistoli a připravil se na boj. Otočil se na Egyptana, který zůstával na nohou. Chování a smrtící přesnost toho muže rázem změnily Brackův názor na něj. Nevěděl, kdo je ten Egyptan doopravdy, ale najednou měl dojem, že se dívá na nejsmrtonosnějšího člověka na lodi.

Fajn, pomyslel si, že je aspoň na naší straně.

„Výborná střelba,“ zavolal. „Možná jsem se ve vás spletl.“

„Možná jsem to tak chtěl,“ odvětil Egyptan.

Ze tmy zaburácela další střelba, tentokrát od záďové části lodi. Bracko v odpověď vstal a začal střílet naslepo rozbitým oknem.

„Plýtváte municí,“ poučil ho Egyptan.

„Snažím se získat čas,“ odpověděl Bracko.

„Čas je na jejich straně,“ řekl Egyptan. „Na palubu se nalodil nejméně deset mužů, možná víc. A k zádi se právě blíží třetí gumový člun.“

Egyptanova slova potvrdila další prudká přestřelka nesoucí se od zádi.

„To není dobré,“ pravil Bracko. „Skříň se zbraněmi je na spodní palubě na zádi. Jestli se k ní moji muži nedostanou nebo neprojdou zpátky sem, budou proti nám v hrozné přesile.“

Egyptan došel ke dveřím v přepážce, otevřel je na skulinku a nakoukl do spojovací chodby. „Řekl bych, že už se stalo.“

Z chodbičky k nim dolehl hřmotící zvuk kroků a Bracko se připravil ke střelbě, ale Egyptan místo toho otevřel dveře a nechal jimi propotáčet dovnitř kulhajícího, krvácejícího člena posádky.

„Zabrali spodní palubu,“ vypravil ze sebe muž.

„Kde jsou pušky?“

Muž zavrtěl hlavou. „Nedostaneme se k nim.“

Držel se za břicho v místě, kde se mu po zásahu kulkou šířila krvavá skvrna. Svalil se na zem a zůstal ležet.

Vetřelci postupovali kupředu a stříleli po všem, co se jim dostalo do cesty. Bracko pustil kormidlo a pokusil se svému muži pomoci.

„Nechte ho,“ nařídil mu Egyptan. „Musíme zmizet.“

Bracko ho poslechl strašně nerad, ale viděl, že už je stejně pozdě. Běsnil, prahnul po krvi. Popadl pistoli a vykročil ke dvířkům. Byl připravený vběhnout do boje, mezi záblesky zbraní a všechno ostatní, co se jen objeví, Egyptčan ho však popadl za rameno a strhl zpátky.

„Pusťte mě!“ ohradil se Bracko.

„Abyste mohl zbytečně zemřít?“

„Vraždí moji posádku. Nemůžu to nechat jen tak bez odpovědi.“

„Vaše posádka je bezvýznamná,“ pravil chladně Ammon Ta. „Musíme se dostat k mému nákladu.“

Bracko nestačil žasnout. „Vy si vážně myslíte, že odsud s tím svým hašem vyváznete?“

„V těch sudech je něco mnohem mocnějšího,“ odvětil Egyptčan. „Tak mocného, že to dokáže vaši loď ochránit před těmi hlupáky, pokud se k nim dostaneme včas. Takže mě tam odvedte.“

Když Egyptčan hovořil, povšiml si Bracko zvláštního svitu v jeho očích. Možná – jen možná – mu nelhal. „Tak jdeme.“

S Egyptčanem za zády se Bracko protáhl rozbitým oknem můstku a seskočil na nejbližší přepravní kontejner. Byly to dva metry výšky, kapitán přistál nemotorně a potloukl si koleno.

Egyptčan dopadl vedle něj, načež se ihned přikrčil a otočil.

„Váš náklad je v první řadě kontejnerů,“ vysvětlil Bracko. „Pojďte za mnou.“

Přebíhali a přeskakovali po kontejnerech. Když dospěli až k přední řadě, Bracko se spustil mezi kontejnery a dopadl nohama na palubu.

Egyptčan se ho držel. Okamžik se skrývali mezi ohromnými kovovými boxy. Tlumený zvuk střelby už byl nyní mnohem sporadičtější: jen tu a tam se ozval nějaký osamocený výstřel. Bitva končila.

„Tohle je on,“ řekl Bracko.

„Otevřete ho,“ žádal Egyptčan.

Bracko zasunul do visacího zámku univerzální klíč a silně škubeš pákou zajišťující vrata. Přikrčil se, když letité panty vydaly ostré falzetové zakvílení.

„Dovnitř,“ nařídil Egyptčan.

Bracko vstoupil do tmavého kontejneru a rozsvítil ruční svítilnu. Většinu prostoru zabírala jedna z válcových nádrží s propanem, u protější stěny pak stály bílé barely, které doprovázel Egyptčan.

Bracko dovedl Ammona Tu k nim.

„Co teď?“ zeptal se.

Egyptán neodpověděl. Místo toho vypáčil z jednoho sudu víko a odložil ho stranou. K Brackovu překvapení se přes okraj barelu přelila bílá mlha a snesla se dolů k palubě.

„Kapalný dusík?“ zeptal se Bracko, když ucítil ve vzduchu okamžité ochlazení. „Co tam uvnitř k čertu máte?“

Ammon Ta ho dál ignoroval a tiše pracoval. Vytáhl z barelu kryogenně chlazenou láhev s podivným symbolem na boku. Zírajícímu Brackovi svítilo, že se jedná nespíš o nervový plyn nebo nějaký druh biologické zbraně.

„Tak oni jdou po tomhle,“ vyhrkl Bracko, vrhnul se na Egyptána a pevně ho uchopil. „Nechtějí propan ani výpalné. Chtějí vás a ty vaši chemikálie! To vy jste důvod, proč mi ti mizerové vyvraždili posádku!“

Jeho první výpad Egyptána překvapil, ale hubený muž se rychle vzpamatoval. Odrazil Brackovy ruce, zkroutil zavalitému kapitánovi jednu paži za záda a poslal ho rovnou na zem.

Hned jakmile dopadl, ucítil Bracko na hrudníku tíhu Egyptánova těla. Zvedl zrak a hleděl do páru nemilosrdných očí.

„Už tě nebudu potřebovat,“ pronesl Egyptán.

Brackem projela ostrá bolest, jak se mu do břicha zabořila trojhranná dýka. Egyptán jí otočil, pak ji vytáhl a vstal.

Bracko se v mučivé bolesti vzepjal a uvolnil sevření. Hlava mu padla nazad na kovovou podlahu kontejneru. Svíral se rukama za břicho, cítil teplou krev, která se mu vsakovala do šatů.

Čekala ho pomalá a bolestivá smrt. Egyptán zřejmě necítil potřebu ji nějak urychlovat, neboť vstal a klidně otřel krev z tlusté trojhranné čepele, než ji zasunul zpět do pouzdra, vytáhl satelitní telefon a stiskl jediné tlačítko.

„Naše loď byla přepadena,“ oznámil někomu na druhém konci linky. „Zločinci, zdá se.“

Následovala dlouhá odmlka a nato Egyptán zavrtěl hlavou. „Na boj je jich příliš mnoho... Ano, vím, co je třeba udělat... *Černá mlha* nikdy nepadne do rukou jiných. Ať na mě Osiris pamatuje. Setkáme se v podsvětí.“

Zavěsil, došel ke vzdálenému konci propanové nádrže a velkým hasákem otevřel pojistný ventil. Hlasitě to zasyčelo, jak začal unikat plyn.

Pak vytáhl z kapsy kabátu malou nálož, připevnil ji z boku k propanové nádrži a nastavil časovač. Nato se vrátil k vratům přepravního kontejneru, otevřel je na škvíрку a vyklouzl do tmy.

Přestože ležel v kaluži vlastní krve, Constantine Bracko věděl, co se stane. Ať tak či tak, čekala ho téměř jistá smrt, a tak se rozhodl, že pokud mu na to budou stačit síly, tomu výbuchu zabrání.

Přetočil se a zachrčel trýznivou bolestí. Podařilo se mu doplazit k okraji nádrže, zanechávaje za sebou krvavou stopu. Pokusil se hasákem zavřít pojistný ventil, ale zjistil, že nemá ani dost sil, aby těžký nástroj udržel v ruce.

Svalil se proto na palubu a začal se šinout kupředu. Každý pohyb ho nutil řvát bolestí. Propan odporně páchl, bolest v útrokách mu hořela jako požár. Zrak se mu začínal rozostřovat. Nalezl výbušnou nálož, ale už sotva viděl tlačítka na časovači. Zatáhl za nálož a ta se odlepila od nádrže, právě ve chvíli, kdy se vrata kontejneru otevřela dokořán.

Bracko se ohlédl. Dovnitř se nahrnula dvojice mužů a mířila na něj zbraněmi. Když došli blíž, všimli si časovače v jeho ruce.

Právě v tu chvíli došel na nulu. Explodoval Brackovi přímo v ruce a v mžiku zapálil okolní propan. Lodní kontejner se v oslepujícím bílém záblesku rozletěl na kusy.

Síla výbuchu prudce pohnula přední řadou přepravních kontejnerů a poslala je přes bok lodi do moře.

Bracka a dvojici mužů ze syndikátu proměnil výbuch v páru, Brackův čin však stihl zmařit Egyptanovy plány. Nálož odtažená od tlusté ocelové stěny propanové nádrže neměla dostatečnou sílu, aby válec prorazila. Místo toho způsobila jen bleskovou explozi a rozzála běsnící požár přiživovaný propanem stále unikajícím z otevřeného kohoutu.

Ohnivý jazyk prýštil od nádrže rovně a ven, takže se propálil vším, co mu přišlo do cesty, jako řezací hořák. Potom, jak se nádrž posunula, se planoucí špička sklonila dolů a do paluby.

Zatímco několik přeživších zločinců prchalo pryč, ocelová paluba pod nádrží začala měknout a kroutit se. Během několika minut byla paluba už tak zeslabená, že jeden konec těžkého válce skrz ni zčásti propadl. Nádrž se naklonila do zvláštního úhlu a ohnivá tryska se stočila podél jejího vlastního boku. Od té chvíle už to byla jen otázka času.

Hořící loď pokračovala ještě dvacet minut v plavbě na západ v podobě pohyblivé ohnivé koule, jež byla vidět na míle a míle daleko. Krátce před úsvitem narazila na útes. Od pobřeží Lampedusy ji dělilo pouhých půl míle.

Ranní ptáčata z ostrova přivítal pohled na ten pekelný žár, takže ho stihla vyfotit a nafilmovat. Pak, před jejich očima, se propanová nádrž konečně protrhla, vytrysklo z ní patnáct tisíc galonů natlakovaného paliva a obzor rozzářila oslepující exploze jasnější než samo vycházející slunce.

Když jas opadl, přídě MV *Torina* byla ta tam a trup byl otevřený jako plechová konzerva. Nad vrakem se objevil temný oblak mlhy unášený směrem k ostrovu; visel ve vánku jako mžení, které nikdy tak docela nedosáhne na zem.

Vtom začali mořští ptáci padat z nebe; na vodní hladině vytvářeli malé gejzíry a na písku přistávali s tupým žuchnutím.

Muži a ženy, kteří to divadlo vyšli sledovat, se rozběhli kamsi ukrýt, ale roztažená chapadla větrem unášené mlhy je rychle předběhla a oni padali ještě za běhu, uprostřed kroku, a naráželi do země stejně náhle jako rackové spadání z nebe.

Černá mlha unášená větrem se prohnala přes ostrov a pokračovala na západ. Zanechávala za sebou pouze ticho a krajinu posetou nehybnými těly.

3

STŘEDOZEMNÍ MOŘE, SEDMNÁCT MIL JIHOVÝCHODNĚ OD OSTROVA LAMPEDUSA

K mořskému dnu klidně, beze spěchu klesala stinná postava. Při pohledu zdola připomínal potápeč víc posla z nebes než člověka z masa a kostí. Jeho obrys rozšiřovala dvojice tlakových lahví, objemný postroj a pohonná jednotka připoutaná k zadům, již doplňoval set pahýlovitých křídel. Výjev završovala aureola osvětlení ze dvou reflektorů připevněných na ramenou, které vrhaly do tmy své žluté paprsky.

Když dosáhl hloubky sta stop a přiblížil se k mořskému dnu, jasně již rozeznával kruh světla na dně. Uvnitř něj se skupinka potápěčů v oranžových kombinézách pilně zabývala odkrýváním objevu, jenž přispěje k již tak epickým dějinám punských válek mezi Kartágem a Římem.

Dosedl na dno zhruba patnáct metrů od osvětlené pracovní zóny a klepnul do přepínače interkomu na pravé paži.

„Tady Austin,“ řekl do mikrofonu připevněného k helmě. „Jsem na dně a postupuji k exkavaci.“

„Rozumím,“ odpověděl mu do ucha lehce zkreslený hlas. „Zavala a Woodsonová už na tebe čekají.“

Kurt Austin nastartoval pohonnou jednotku, lehce se odlepil ode dna a pohnul se směrem k vykopávkám. Většina potápěčů sice používala standardní suché obleky, Kurt a dvojice dalších však právě testovali nové vylepšené skafandry, které udržovaly konstantní tlak a umožňovaly potápění a vynořování bez potřeby dekompresních přestávek.

Kurt se v obleku cítil dobře, připadal mu pohodlný a jeho obsluha snadná. Že bude trochu neforemný, se dalo očekávat. Na kraji osvětlené zóny Kurt minul trojnohý stativ, na němž byl připevněný podvodní reflektor. Podobná svítidla byla rozmístěná kolem celého obvodu pracovní zóny. Kabely je spojovaly s nedalekou skupinou turbín připomínajících větrné mlýny.

Plynoucí vodní proud pohyboval listy turbín a vytvářel elektřinu na provoz světel, díky čemuž mohly exkavační práce postupovat mnohem rychleji.

Kurt plul dál, minul zád' prastarého vraku a dosedl na dno na jeho protější straně.

„Podívejme, kdo se konečně ukázal,“ ozval se mu v interkomu helmy přátelský hlas.

„Znáš mě,“ odvětil Kurt. „Počkám, až je všechna špinavá práce hotová, pak přijdu a shrábnu všechnu slávu.“

Druhý potápěč se zasmál. Nic nemohlo být vzdálenější od pravdy. Kurt Austin byl typ chlapa, který přichází jako první a odchází jako poslední, který pokračuje v práci na projektu odsouzeném k zániku jen z čiré tvrdohlavosti, dokud ho nějak nepřivede zpátky k životu nebo dokud nezbývá absolutně žádná další možnost.

„Kde je Zavala?“ zeptal se Kurt.

Druhý potápěč ukázal na místo dál od nich, téměř ve tmě. „Trvá na tom, že ti musí ukázat něco důležitého. Nejspíš našel nějakou starou flašku džinu.“

Kurt přikývl, spustil pohonnou jednotku a vydal se na místo, kde pracoval Joe Zavala s další potápěčkou jménem Michelle Woodsonová. Odkrývali právě prostor kolem přídě vraku a umísťovali okolo něj tuhé plastové štíty, aby místa, která již očistili, znovu nezaplnil písek a usazeniny.

Kurt viděl, jak se Joe lehce narovnal, a hned nato uslyšel v interkomu bezstarostný tón příteleva hlasu.

„Radši dělej, že pracujeme,“ pravil Joe. „*El jefe* nás poctil návštěvou.“

Technicky vzato to byla pravda. Kurt byl ředitelem oddělení zvláštních projektů Národní podmořské a námořní agentury NUMA, dosti unikátní organizace federální vlády, jež se zabývala záhadami oceánu. Kurt se však nechoval jako typický šéf. Dával přednost týmovému přístupu, aspoň dokud se nemusel lámat chleba. Toho se pak užímal osobně. Byl přesvědčen, že to je povinností vůdce.

Pokud šlo o Joea Zavalu, byl Kurtovi spíš spolupachatelem než podřízeným. Ti dva spolu už celá léta putovali z jednoho průšvihů do druhého. Jen za poslední rok se zúčastnili objevení SS *Waratah*, lodě, která zmizela a mělo se za to, že i potopila, roku 1909; nechali se uvěznit v invazním tunelu pod demilitarizovanou zónou mezi Severní a Jižní Koreou; a zarazili celosvětovou padělatelskou operaci tak sofistikovanou, že využívala pouze počítače a ani jediný tiskařský lis.

Po tom všem už měli oba chuť na malé prázdniny. A expedice za hledáním pozůstatků na dně Středozemního moře jim oběma zněla jako přesně to pravé.

„Doslechl jsem se, že se tady dole nějak poflakujete,“ zažertoval Kurt. „Tak jsem to přišel zarazit a strhnout vám to ze mzdy.“

Joe se zakřenil. „Nevyhodil bys přece chlapa, co se chystá splatit prohranou sázku, že ne?“

„Ty? Splatit? Toho se nedočkáme.“

Joe ukázal na odhalená žebra prastaré lodi. „Cos mi řekl, když jsme poprvé viděli tenhle divný snímek ze sonaru?“

„Řekl jsem, že je to kartaginská loď,“ vzpomínal Kurt. „A ty ses vsadil, že je to římská galéra – což, k mé velké nelibosti, se podle všech těch artefaktů, co jsme odkryli, ukázalo jako pravda.“

„A co kdybych měl pravdu jen z poloviny?“

„Pak bych řekl, že se ti daří líp než normálně.“

Joe se znovu zasmál a obrátil se na Michelle. „Ukaž mu, co jsme našli.“

Michelle na Kurta zamávala a nasměrovala reflektory dolů na odkrytou plochu. Kurt uviděl dlouhý špičatý hrot, typický kloun římské galéry, avšak evidentně zapletený do ještě jiného druhu dřeva. V místech, kde Michelle s Joem odkryli písek, spatřil Kurt proražený trup druhého plavidla.

„Na co se to dívám?“ zeptal se Kurt.

„To je, příteli, *corvus*,“ pravil Joe.

Corvus znamená latinsky *havran* a starobylý železný bodec na jeho konci natolik připomínal ostrý ptačí zobák, že si Kurt snadno dovedl představit, od čeho bylo jeho jméno odvozeno.

„Pro případ, že bys při dějepisu nedával pozor,“ pokračoval Joe, „Římané byli dost mizerní námořníci. Kartagincům se nemohli rovnat. Ale zato byli lepší vojáci a našli způsob, jak si z toho udělat výhodu: narazili do nepřátelské lodi, zaryli tenhle železný bodec do jejího trupu a po tomhle výklopném můstku se na ni nalodili. S touhle taktikou proměnili každou konfrontaci na moři v boj zblízka muže proti muži.“

„Takže jsou tu dvě lodě?“

Joe přikývl. „Římská triréma a kartaginská loď, dodnes spojené *havranem*. Díváš se na bitevní scénu starou dva tisíce let a zamrzlou v čase.“

Kurt nad tím objevem žasnul. „Jak se takhle mohly potopit?“

„Náraz při srážce jim zřejmě prorazil trupy,“ hádal Joe. „Římanům se asi nepodařil *havran* uvolnit, když se lodě začaly potápět. Šly ke dnu připoutané k sobě navěky.“

„Což znamená, že jsme měli pravdu oba,“ prohlásil Kurt. „Takže mi ten dolar nakonec stejně nedáš.“

„Dolar?“ vyjekla Michelle. „Vy dva se tu celou věčnost dohadujete o sázce o jeden mizerný dolar?“

„Vlastně šlo spíš o nárok na vytahování,“ pravil Kurt.

„A k tomu mi neustále snižuje plat,“ dodal Joe, „takže si víc prostě nemůžu dovolit.“

„Vy dva jste nenapravitelní,“ konstatovala.

Kurt by byl s jejím prohlášením hrdě souhlasil, ale nedostal k tomu příležitost, protože z interkomu se ozval jiný hlas a přerušil ho.

Údaj na displeji připevněném k helmě potvrdil, že přenos přichází z lodi *Mořský drak* na hladině nad nimi. Malý symbol zámečku s jeho a Joeovým jménem Kurtovi sdělil, že hovor je vysílán pouze jim dvěma.

„Kurte, tady Gary,“ pronesl ten hlas. „Slyšíte mě ty a Zavala dobře?“

Gary Reynolds byl kapitán *Mořského draka*.

„Jasně a zřetelně,“ potvrdil Kurt. „Vidím, že nás máš na soukromém kanálu. Děje se snad něco?“

„Bojím se, že jo. Zachytili jsme tíšňové volání. A nejsem si jistý, jak na něj mám odpovědět.“

„Proč to?“ zajímal se Kurt.

„Protože nepřichází z lodi,“ vysvětlil Reynolds. „Přichází z Lampedusy.“

„Z ostrova?“

Lampedusa byla malý ostrov s asi pěti tisíci obyvatel. Územně patřil k Itálii, ale místně měl blíž k Libyi než k jižnímu výběžku Sicílie. *Mořský drak* kotvil vždy jeden den v týdnu v tamním přístavu, kde doplňoval zásoby a palivo, než se odebral zpátky na místo naleziště. I nyní bylo na ostrově pět členů NUMA – zařizovali tam logistiku a katalogizovali artefakty získané z vykopávek.

Joe nyní položil otázku, která se nabízela: „Proč by někdo na ostrově cítil potřebu vysílat tíšňové volání na námořním kanálu?“

„To netuším,“ odpověděl Reynolds. „Ale chlapi v rádiové stanici měli dost duchaplnosti, aby zapnuli nahrávání, jakmile jim došlo, co slyší. Už jsme to poslouchali několikrát. Je to krapet zkomolené, ale zcela jistě to přišlo z Lampedusy.“

„Můžeš nám to přehrát?“

„Napadlo mě to,“ řekl Reynolds. „Tak poslouchejte.“

Po několikavteřinové pauze Kurt uslyšel statický šum a lehkou zpětnou vazbu, než rozeznal mluvící lidský hlas. Prvních asi deset slov nedokázal rozpoznat, pak se ale signál vyčistil a hlas zesílil. Byl to hlas ženy. Ženy, která zněla klidně a zároveň nesmírně naléhavě.

Asi dvacet vteřin mluvila italsky, než přešla do angličtiny.

„... opakuji, tady doktorka Renata Ambrosiniová... Byli jsme napadeni... Nyní jsme zavření v nemocnici... zoufale potřebujeme pomoc... Jsme vzduchotěsně uzavření a dochází nám kyslík. Prosíme, odpovězte.“

Následovalo několik vteřin statického šumu a nato se zpráva opakovala.

„Nějaká odezva na nouzových pásmech?“ zeptal se Joe.

„Nic,“ odpověděl Reynolds. „Ale ze své přebujelé opatrnosti jsem se rozhodl kontaktovat logistický tým. Nikdo z nich se neozývá.“

„To je divné,“ řekl Joe. „Když jsou na pevnině, mají instrukce, že u rádia musí neustále někdo sedět.“

Kurt souhlasil. „Zavolej někoho jiného,“ navrhl Reynoldsovi. „V přístavu je stanice Italské pobřežní stráže. Zkus sehnat jejich velitele.“

„To už jsem zkoušel,“ odvětil Reynolds. „A taky jsem zkusil satelitní telefon, kdyby třeba něco vyřadilo z provozu rádia. V podstatě jsem vytočil každé číslo na Lampeduse, které jsem dokázal najít, včetně místní policejní stanice a restaurace, odkud jsme si první večer tady objednávali pizzu. Jenže to *nikdo nezvedá*. Nechci působit jako panikář, ale celý tenhle ostrov z nějakého důvodu mlčí.“

Kurt nebyl typ člověka, který by dělal ukvapené závěry, ale ta žena použila výraz *napadení*. „Kontaktuj italské úřady v Palermu,“ rozhodl proto. „Tísňové volání je tísnové volání, i když nepřichází z lodi. Pověz jim, že se zajedeme podívat, jak můžeme pomoci.“

„Napadlo mě, že bys chtěl jít touhle cestou,“ pravil Reynolds. „Podíval jsem se, jak je to s potápěči. Joe a Michelle se můžou vypořádat s tebou. Všichni ostatní musejí do komory.“

Něco takového Kurt čekal. Předal informaci zbytku týmu. Všichni rychle odložili nástroje, zhasli světla a zahájili velmi pomalé vynořování. Cestou se setkali s dekompresní komorou spouštěnou na lanech, v níž je vytáhli na hladinu hermeticky uzavřené v bezpečném přetlaku.

Kurt, Joe a Michelle se vrátili ve skafandrech s pohonem rovnou na hladinu. Kurt si právě svlékal vybavení, když přišel Reynolds s dalšími špatnými zprávami. Z Lampedusy se neozvalo ani slůvko a v okruhu sta mil kolem ostrova se nenacházely žádné jednotky vojska ani pobřežní stráž.

„Na Sicílii tankují dvě helikoptéry, ale ty se dostanou do vzduchu nejdříve za třicet minut. A pak je to na ostrov ještě nejméně hodinu letu.“

„Tou dobou už můžeme vysedávat na pláži, dojídat dezert a objednávat si šláftruňk,“ konstatoval Joe.

„A proto nás prosí, abychom se tam podívali,“ dokončil Reynolds. „Zřejmě jsme v celé oblasti nejbliž ze všech, co aspoň vzdáleně připomíná vládní organizaci. Přestože naše vláda se nachází na druhé straně Atlantiku.“

„Fajn,“ rozhodl Kurt. „Aspoň jednou nemusíme škemrat o povolení a předstírat, že neslyšíme varování, ať se držíme dál.“

„Namířím nás správným směrem,“ pravil Reynolds.

Kurt přikývl. „A nešetři na koních.“

4

KDYŽ SE *MOŘSKÝ DRAK* PŘIBLÍŽIL K LAMPEDUSE, PRVNÍ ZNÁMKOU POTÍŽÍ byl oblak tmavého, olejovitého dýmu, jenž se vznášel vysoko nad ostrovem. Kurt na něj namířil výkonný dalekohled.

„Co vidíš?“ zeptal se Joe.

„Nějakou loď,“ odpověděl Kurt. „Sedí poblíž břehu.“

„Tanker?“

„To nedokážu říct,“ odvětil Kurt. „Je tam moc kouře. Vidím jen spálený a zkroucený kov.“ Obrátil se na Reynoldse. „Dojeď blíž, podíváme se na ni zblízka.“

Mořský drak změnil kurz a dým nad nimi začal houstnout a tmavnout.

„Vítr nese ten kouř přímo přes ostrov,“ poznamenal Joe.

„Zajímalo by mě, co přesně nese,“ dodal Kurt. „Jestli je to něco toxického...“

Nebylo potřeba větu dokončovat.

„Ta doktorka říkala, že jsou zavření v nemocnici a dochází jim kyslík,“ pokračoval Joe. „Představoval jsem si, že jim ta nemocnice spadla na hlavu“

po nějakém výbuchu nebo zemětřesení, ale začínám si říkat, jestli se tam neschovávají před nějakými jedovatými výpary.“

Kurt se znovu zadíval do dalekohledu. Přední polovina lodi vypadala, jako by ji rozřízl obří otvůrák na konzervy – vlastně se zdálo, že nejméně půl lodi je pryč. Zbytek trupu byl zčernalý sazemi.

„Musí sedět na útesu,“ uvažoval Kurt. „Jinak by se byla potopila. Jméno nevidím. Zavolejte někdo do Palerma a řekněte jim, co jsme našli. Když zjistí, co to bylo za loď, mohli by taky určit, co vlastně vezla.“

„Provedu,“ řekl Reynolds.

„A Gary,“ zarazil ho ještě Kurt, když sklonil dalekohled. „Udržuj nás proti větru.“

Reynolds přikývl. „To mi ani nemusíš říkat.“

Upravili kurz, snížili rychlost a zavolali novinky na Sicílii. Když je od neznámé nákladní lodi dělilo pět set metrů, z přední paluby se ozval křik jednoho z členů posádky.

„Pojďte se podívat!“ vyjekl.

Reynolds posunul páku do neutrální polohy, *Mořský drak* se zastavil a Kurt vykročil na palubu. Našel svého člověka, jak ukazuje na půl tuctu siluet plujících na hladině. Na délku měřily kolem pěti metrů, měly zhruba tvar torpéda a tmavě antracitovou barvu.

„Kulohlavci,“ poznal námořník, o jaké živočichy jde. „Čtyři dospělí. Dvě mláďata.“

„A plavou špatnou stranou vzhůru,“ dodal Kurt. Kytovci se pohupovali na bocích, obklopeni mořskými řasami, mrtvými rybami a měkkýši. „Takže to, co se na ostrově stalo, působí i na vodu.“

„Musela to vyvolat ta loď,“ odtušil někdo další.

Kurt souhlasil, ale nepromluvil. Nemohl odtrhnout zrak od neživého plujícího ostrůvku mořských živočichů. Slyšel Joea, jak mluví přes rádio s italskými úřady a zpravuje je o posledním nález. Povšiml si, že ne všechny olihně jsou mrtvé. Některé lnuly k sobě, obtáčejíce kolem sebe drobná, krátká chapadla v jakémsi křečovitém objetí.

„Možná bychom odtud měli raději zmizet,“ navrhl námořník a vytáhl si tričko přes ústa a nos, jako by tím snad mohl zabránit, aby k němu pronikl neznámý jed vznášející se v ovzduší.

Kurt věděl, že na současném místě jsou v bezpečí, protože byli od nákladní lodi čtvrt míle proti větru a ve vzduchu nebyla ani sebemenší známka po dýmu. Uvědomoval si však, že právě on odpovídá za bezpečí posádky.

Sklonil se zpátky do dveří kabiny. „Odvez nás další míli odtud,“ nařídil. „A sleduj ten kouř. Jestli se vítr otočí, musíme zmizet, než k nám dojde.“

Reynolds přikývl, postrčil páku a otočil kormidlem. Když začala loď opět zrychlovat, Joe vrátil mikrofon rádia zpátky do kolébky.

„Tak co je nového?“

„Řekl jsem jim, co jsme našli,“ odvětil Joe. „Podle údajů AISE z minulé noci odhadují, že se jedná o nákladní loď MV *Torino*.“

„Co vezla?“

„Součástky do strojů a textilní výrobky, většinou. Nic nebezpečného.“

„Textil, to bych chtěl vidět,“ pravil Kurt. „Kdy mají dorazit ty helikoptéry?“

„Za dvě, možná tři hodiny.“

„Neříkali, že vzlétnou do třiceti minut?“

„Ony vzlétly,“ vysvětlil Joe. „Ale po našich zprávách se vrátily na Sicílii doplnit další palivo a vyzvednout speciální jednotky pro nakládání s nebezpečnými materiály.“

„Nemůžu říct, že bych se jim divil,“ řekl Kurt. Pořád však nedokázal vyhnat z hlavy myšlenky na tu doktorku, která je volala, a členy týmu NUMA, kteří dosud neodpovídali na volání, nemluvě o dalších pěti tisících mužů, žen a dětí, kteří na Lampeduse žili. A tak došel k rychlému rozhodnutí. Jedinému, jaké mu dovolilo jeho svědomí.

„Připravte Zodiac. Zajedu se podívat po našich přátelích.“

Reynolds ho slyšel a zareagoval okamžitě: „Zbláznil ses?“

„Možná,“ připustil Kurt. „Ale jestli tu budu další tři hodiny čekat, jestli jsou naši lidi živí nebo mrtví, pak se zblázním zcela určitě. Zvlášť jestli vyjde najevo, že jsme jim mohli pomoci, a místo toho jsme si tu seděli se založenýma rukama.“

„Jdu s tebou,“ pravil Joe.

Reynolds si je změřil přísným pohledem. „A jak chcete neumřít na to, co evidentně zkosilo všechno živé na tom ostrově?“

„Máme hermetické přilby a spousty čistého kyslíku. Když si je oblékneme, měli bychom být v pohodě.“

„Některé nervové jedy reagují s kůží,“ namítl Reynolds.

„Máme vodotěsné suché obleky,“ opáčil Kurt. „To by mělo stačit.“

„A můžeme si vzít rukavice a každou skulinu zalepit,“ dodal Joe.

„Jako lepicí páskou?“ podivil se Reynolds. „Hodláte vsadit život na kus izolepy?“

„Nebylo by to poprvé,“ přiznal Joe. „Jednou jsem s ní přilepil ulomené křídlo k letadlu. I když to nefungovalo úplně tak, jak jsme plánovali.“

„Tohle je vážná věc!“ vyjekl Reynolds celý ohromený tím, co se ti dva chystají udělat. „Chcete riskovat životy pro nic za nic. Vždyť ani nemáte důvod věřit, že je na tom ostrově pořád ještě někdo živý.“

„To není pravda,“ oponoval Kurt. „Mám hned dva důvody. První je to volání, které očividně dorazilo až poté, co došlo k té události. Ta doktorka a několik dalších bylo naživu – aspoň v té době. Navíc v nemocnici. Tvrdili, že jsou vzduchotěsně uzavření, nejspíš aby se k nim ten toxin nedostal. A něco podobného mohli udělat i další. Včetně našich vlastních lidí. A kromě toho, podívej se: některé z těch olihní nejsou mrtvé. Plácají se ve vodě, chytají se jedna druhé a pohybují se tak akorát dost na to, aby mi řekly, že se ještě nechystají na grilovačku.“

„To jsou dost mizerné důvody,“ poznamenal Reynolds.

Kurtovi však připadaly dostatečné. „Nebudu tu sedět a čekat, abych zjistil, že tam byli lidi, kterým jsme mohli pomoci, kdybychom sebou pohnuli dříve.“

Reynolds zavrtěl hlavou. Věděl, že tuhle diskusi nevyhraje. „Dobře, tak jo,“ pravil. „Ale co máme mezitím dělat my?“

„Mějte uši u rádia a oči na těch pelikánech tamhle na té bóji,“ namířil Kurt prst k trojici bílých ptáků na bójce značící plavební cestu. „Jestli začnou umírat a padat do moře, obraťte loď a zmizte odtud, jak nejrychleji to půjde.“

5

NĚKOLIK MIL OD NICH VYSEDÁVALA SCHOULENÁ POSTAVA V MALÉM NAFUKOVACÍM ČLUNU, KTERÝ UKRADLA Z PROKLETÉ NÁKLADNÍ LODI. AMMON TA SE DOKÁZAL DOSTAT NA ZÁD LODI A ODTUD UNIKNOUT NA ČLUNU VYBAVENÉM RÁDIEM, KTERÝ POSÁDKA NÁKLADNÍ LODI NORMÁLNĚ POUŽÍVALA K PROHLÍDKÁM TRUPU.

Když došlo k výbuchu, nedělilo ho od lodi ani třicet metrů. Byl příliš, příliš blízko. Tlaková vlna, jakou čekal, by ho měla jistě zabít, pokud by ho nesežehl na popel samotný výbuch, ale místo toho ho tupé zadunění exploze pouze polekalo. Loď nebyla sprovedena ze světa, jak očekával.

Něco se nepodařilo. Okamžitý instinkt mu velel vrátit se zpátky na loď; nákladní loď však navzdory první explozi pokračovala dál plnou parou vpřed a malý člun, ve kterém se Egyptan nacházel, neměl šanci ji dohnat.

Nemohl dělat prakticky nic než se dívat, jak loď pluje dál, než narazila na útes a konečně vybuchla tak, jak měl v úmyslu.

Ani pak ale věci nešly tak, jak chtěl. Oheň a výbuch kryogenně chlazené sérum nezničily, jak zamýšlel, a místo toho ho rozprášily do ovzduší a vytvořily tak vražednou mlhu, která si co do účinnosti nezařadila s nejhorším nervovým jedem. Bezmocně sledoval, jak se pára šíří západním směrem a zahaluje

malý ostrov. Pokoušel se skrýt, čím se on a jeho nadřízení zabývají a místo toho se to bude ještě dnes vytrubovat do celého světa.

Jako by mu to osud chtěl dokázat, vyslechl přes rádio člunu volání o pomoc. Vysílala ho nějaká doktorka zavřená i s pacienty v hlavní nemocnici ostrova. Zřetelně slyšel, jak říkala, že viděla oblak nějakého plynu, než sebe a několik dalších uzavřela do karantény.

Učinil osudové rozhodnutí. Jestli byla ta doktorka náhodou pořád naživu, potřeboval zlikvidovat ji i jakékoli důkazy, které snad stihla shromáždit.

Sáhl do kapsy, vytáhl z ní připravenou podkožní jehlu a zuby odtrhl vršek obalu. Rychle na ni zaklepal prsty, aby ze stříkačky vyhnal případné bublinky, zabodnul si jehlu do stehna, stiskl píst až na doraz a vytlačil si do těla protijed. Tělem mu s lékem proběhl i chladivý pocit a na chvíli mu zabrněly ruce a nohy.

Když pocity odezněly, nastartoval motor člunu a vydal se směrem k ostrovu. Stácel se kolem pobřeží tak dlouho, až našel bezpečné místo k vylodění.

Bez zbytečných odkladů se vydal svižným krokem přes prázdnou pláž, po schodišti vytesaném do skály a na úzkou silničku nad ním.

Nemocnice ležela dvě míle odtud. A nedaleko od ní bylo letiště. Najde doktorku, zabije ji a ostatní přeživší a pak se odebere na letiště, kde může ukrást malé letadlo a zmizet s ním do Tuniska nebo Libye, nebo dokonce Egypta, aniž by se někdo dozvěděl, že tu vůbec kdy byl.

6

„LEŽÉRNÍ ODĚV SI PŘEDSTAVUJU JINAK,“ PRAVIL JOE.

Sedět nabalení v kompletním potápěčském obleku ve člunu na hladině pod horoucím sluncem bylo nejen nepohodlné a těžkopádné, nýbrž přímo klaustrofobické. Ani mořský větrík k nim přes tlusté vrstvy neoprenu nedokázal proniknout.

„Lepší než se dusit jedovatými výpary,“ usoudil Kurt.

Joe přikývl a udržoval Zodiac v kurzu přímo ke břehu.

Právě pluli kolem vlnolamu do přístavu Lampedusy. V malebném přístavišti se pohupovaly desítky zakotvených malých člunů.

„Nikde ani noha,“ poznamenal Joe.

Kurt se zahleděl přes vodu k silnicím a budovám lemujícím přístav. „Hlavní třída taky působí dost opuštěně,“ řekl. „Ani jedno auto. Ani chodec.“

Lampedusa měla sice jen pět tisíc obyvatel, ale podle Kurtových zkušeností jako by se vždycky po hlavní třídě pohybovala dobrá polovina z nich současně, zvláště pak kdykoli se potřeboval někam dostat. Na všechny strany se proháněly skútry a malá autíčka, jejich chumly se míhaly a proplétaly drobné

nákladáčky v tom jedinečném italském stylu, který napovídal, že nejmíň každý druhý z místní populace by se mohl klidně živit pilotováním Formule 1.

Při pohledu na tak vylištěný ostrov mu přeběhl mráz po zádech. „Vezmi to doprava,“ nařídil, „kolem té plachetnice. Můžeme si trochu zkrátit cestu.“

„Zkrátit?“

„Je tam soukromá cesta, odkud je do města mnohem blíž než z veřejného přístavu,“ vysvětlil Kurt. „Párkrát jsem tam rybařil. Věř mi, ušetří nám to spoustu chůze.“

Joe změnil kurz a minuli levobokem plachetnici. Na její palubě spatřili dvě zhroutené postavy. První byl muž, který zřejmě upadl s jednou paží zamotanou do plachetních lan. Druhá byla žena.

„Možná bychom měli...“

„Pro ty už nemůžeme nic udělat,“ pravil Kurt. „Jeď dál.“

Joe neodpověděl, ale udržoval člun v kurzu a už brzy ho uvazovali k malému molu, o kterém se Kurt zmiňoval.

„Asi se nemusíme bát, že by nám ten člun někdo ukradl.“

V naditých oblecích se vyškrábali ze Zodiaku a rychle došli na stezku nad molem. Na ulici ležela další těla, včetně páru ve středním věku s malým dítětem a pejskem na vodítku. Pod dvojicí stinných stromů se na chodníku váleli mrtví ptáci.

Kurt obešel ptáky a krátce poklekl, aby prohlédl pár lidí. Kromě modřin a škrábanců v místech, kterými dopadla na zem, nejevila těla žádné známky krváčení nebo traumatu. „Je to, jako by šli rovnou k zemi. Padli bez varování.“

„Ať ty lidi skosilo cokoliv, stalo se to rychle,“ souhlasil Joe.

Kurt zvedl hlavu, zorientoval se a ukázal do přilehlé ulice. „Tudy.“

Ušli s Joem dva bloky, než dorazili k malé budově, kterou NUMA používala jako logistické centrum. Vpředu stála malá garáž, nyní zaplněná vybavením a různými předměty vyzvednutými z potopené římské lodě. Za ní se nacházely čtyři malé místnosti, které lidé z NUMA používali jako kanceláře a ložnice.

„Zamčeno,“ řekl Joe, když zkusil vzít za kliku.

Kurt ustoupil o krok a pak vyrazil dopředu a narazil do dřevěných dveří podrážkou boty. Rána byla tak silná, že se dřevo roztráštělo a dveře doširoka rozletěly.

Joe nakoukl dovnitř. „Lariso?“ křikl. „Cody?“

Také Kurt volal, i když se v duchu ptal, kolik zvuku asi pronikne skrz helmu ven. Měl dojem, že většina mu vibruje v uších.

„Podíváme se do zadních místností,“ vyzval přítele Kurt. „Jestli někoho napadlo, že je to chemická pára, nejlepší obrana by byla zapečetit tu vnitřní místnost a schovat se do ní.“

Probojovávali se do nitra budovy. Kurt vstoupil do jedné místnosti a našel ji prázdnou. Joe otevřel protější dveře kanceláře a našel něco docela jiného. „Tady.“

Kurt vyšel z prázdné místnosti a stanul vedle Joea. Na stole, tvářemi dolů, leželi čtyři z pěti členů jejich týmu. Zdálo se, že studovali nějakou mapu, když je to zasáhlo. Zhroucený v židli opodál, jako by jen spal, seděl Cody Williams, odborník na římské památky, který celý jejich výzkum řídil.

„Ranní porada,“ dovtípil se Kurt.

„Zkontroluj známky života.“

„Kurte, oni–“

„Zkontroluj je,“ přerušil ho vážně Kurt. „Musíme si být jistí.“

Joe došel ke skupině u stolu, zatímco Kurt přistoupil ke Codymu. Nechal jeho bezvládné tělo svést ze židle na podlahu. Byl jako hadrová panenka.

Zatřásl s ním, ale Cody nereagoval.

„Necítím pulz,“ oznámil Joe, „ale v těch rukavicích bych to ani nečekal.“

Joe si začal stahovat rukavici. „Nedělej to,“ řekl Kurt.

Joe se zarazil. Kurt mezitím vytáhl nůž a přidržel plochu čepele Codymu pod nosem. „Nic,“ řekl. „Žádná pára. Nedýchají.“

Odtáhl nůž od Codyho a položil jeho hlavu opatrně zpátky na zem. „Co to ta loď k čertu vezla?“ uvažoval nahlas. „Neznám nic, co by dokázalo udělat něco podobného s celým ostrovem. Snad kromě neurotoxinů armádní úrovně.“

Joe byl stejně šokovaný jako on. „A kdybys byl terorista a měl zásoby takhle smrtícího nervového plynu, proč bys ho proboha používal zrovna tady? Vždyť tenhle ostrov je tečka na mapě uprostřed moře. Nežije tu nikdo než rekreanti, rybáři a potápěči.“

Kurt se znovu rozhlédl po padlých členech svého týmu. „Nemám ponětí. Ale zato ti tady a teď říkám, že ty lidi, co tohle provedli, najdeme. A až se to stane, budou si přát, aby o tomhle ostrově nikdy neslyšeli.“

Tenhle tón v přítelově hlasu Joe poznával. Byl to pravý opak dobráckých, pohodových způsobů, jaké Kurt obvykle projevoval. Svým způsobem to byla odvrácená stránka jeho osobnosti. Způsobem jiným to byla typická americká reakce: *Nezačínej si se mnou. A běda těm, kdo se toho odváží.*

Někdy, když do Kurta vjela tahle nálada, se ho Joe snažil uklidnit, ale právě teď se cítil naprosto stejně jako on.

„Zavolej *Mořského draka*,“ poručil Kurt. „Pověz jim, co jsme našli. Já jdu hledat nějaké klíčky. Potřebujeme se dostat do nemocnice, ale chození už mám tak akorát dost.“

7

OSMIVÁLCOVÝ MOTOR JEEPU SE PROBRAL K ŽIVOTU A NAPLNIL OSTROV PONOŘENÝ DO TÍCHA PŘEKVAPIVÝM BURÁCENÍM.

Kurt několikrát protočil motor, jako by jeho řev mohl zrušit zaklínadlo, jež zdánlivě postihlo všechno živé kolem nich.

Zařadil rychlost a rozjel se, zatímco Joe studoval mapu. Byla to krátká cesta, kterou však ztěžovaly desítky nabouraných aut s kouřícími chladiči a skútry povalující se na boku v blízkosti svých ztracených jezdců. Na každé křižovatce došlo k hromadné nehodě, na každém chodníku leželi chodci právě tam, kam padli.

„Vypadá to jako konec světa,“ poznamenal pochmurně Joe. „Město mrtvých.“

Nedaleko vchodu do nemocnice zatarasila cestu další řetězová srážka, tentokrát i s nákladákem převrženým na bok a jeho zpola vysypaným nákladem. Aby se mu vyhnul, najel Kurt na obrubník a přejel přes udržovanou skalku, až se ocitli u hlavního vchodu.

„Nemocnice vypadá moderně,“ poznamenal Joe na adresu šestipatrové stavby.

„Jestli si dobře vzpomínám, přestavěli ji a rozšířili, aby se starala o běžence, kteří se sem dostanou na člunech z Libye a Tuniska.“

Kurt vypnul motor a vylezl z Jeepu. Così ho zaujalo a zarazil se.

„Co je?“ zeptal se Joe.

Kurt se zadíval směrem, odkud právě přijeli. „Mám dojem, že jsem viděl něco se pohnout.“

„Něco jakého druhu?“

„Nevím jistě. Bylo to za těmi sraženými auty.“

Kurt se tam dlouho díval, ale nic neobjevil.

„Podíváme se tam?“

Kurt zavrtěl hlavou. „To nic není. Asi se mi odrazilo světlo od helmy.“

„Mohla by to být zombie,“ odušil Joe.

„V tom případě budeš v bezpečí,“ odpověděl Kurt. „Slyšel jsem, že žerou jen mozky.“

„Velmi vtipné,“ poznamenal Joe. „Ale upřímně, jestli to někdo fakt přežil a uviděl nás tu takhle oblečené, zřejmě si hodně dobře rozmyslí, jestli se nám půjde představit.“

„Spíš mě šálí moje vlastní fantazie,“ odpověděl Kurt. „Tak pojď. Podíváme se dovnitř.“

Došli ke vchodu a automatické dveře se se zasvištěním otevřely. Minuli tucet těl ve vstupní hale, z toho polovinu zhroucenou v židlích. U recepčního pultu ležela sestra.

„Něco mi říká, že se dnes nemusíme hlásit,“ pravil Joe.

„Žádné zbytečnosti,“ odpověděl Kurt. „Jedu už na třetí vzduchovou lahev. Stejně jako ty. A je to tu docela velké, takže na chození po chodbách a nakukování do každého pokoje není čas.“

Našel adresář, zalistoval v něm a začal procházet jména. Ambrosiniová byla hned na první stránce; zvláštní bylo, že její jméno bylo napsané ručně a všechna ostatní proti tomu na stroji. „Asi je tu nová,“ odhadl Kurt. „Ale bohužel u ní není napsané žádné číslo dveří, ani podlaží.“

„A co použít tohle?“ navrhl Joe a zvedl mikrofon, který vypadal jako napojený na komunikační systém nemocnice. „Třeba se ozve?“

„Skvěle.“

Joe zapnul systém a volbou *All Call* jej nastavil na vysílání pro celou nemocnici. Potom od něj mikrofon převzal Kurt.

Zdvihl mikrofon ke štítu helmy a pokusil se promluvit co možná nejzřetelněji. „Doktorko Ambrosiniová, nebo kdokoli živý v této nemocnici, jmenuji se Kurt Austin. Zachytili jsme vaše tísňové volání. Jestli mě slyšíte, zavolejte prosím na recepci. Snažíme se k vám dostat, ale nevíme, kde hledat.“

Jeho volání prošlo systémem reproduktorů v poněkud tlumené, ale dostatečně srozumitelné podobě. Právě se ho chystal zopakovat, když se za nimi otevřely automatické dveře.

Kurt i Joe se s trhnutím otočili, ale nikdo tam nebyl, jen prázdný prostor. Za pár vteřin se dveře zase zavřely.

„Čím dříve ty lidi najdeme a vypadneme odtud, tím budu radši,“ prohlásil Joe.

„Naprosto s tebou souhlasím.“

Vtom začal na recepci vyzvánět telefon a na panelu se rozblíkalo bílé světýlko.

„Hovor na lince jedna pro doktora Austina,“ pravil Joe.

Kurt stiskl tlačítko hlasitého odposlechu.

„Haló?“ ozval se ženský hlas. „Je tam někdo? Tady doktorka Ambrosiniová.“

Kurt se naklonil k mikrofonu a začal pomalu a zřetelně mluvit: „Jmenuji se Kurt Austin. Slyšeli jsme vaše volání. Přišli jsme na pomoc.“

„Ach, díky bohu,“ odpověděla lékařka. „Zníte jako Američan. Jste od NATO?“

„Ne,“ odpověděl Kurt. „Já a můj přítel jsme z agentury NUMA. Jsme potápěči a odborníci na záchranné práce.“

Nastala krátká odmlka. „Jak to, že na vás ten toxin nepůsobí? Skolil každého, koho se dotkl. Viděla jsem to na vlastní oči.“

„Řekněme, že jsme se na to vhodně oblékli.“

„Svým způsobem až moc,“ dodal Joe.

„Dobře,“ řekla. „Jsme ve čtvrtém patře. Zapečetili jsme jeden operační sál plastovými fóliemi a chirurgickou páskou, ale moc dlouho už tu zůstat nemůžeme. Začíná se nám špatně dýchat.“

„Na cestě je italská vojenská jednotka pro práci s nebezpečnými materiály,“ vysvětlil Kurt. „Ale na ty si ještě pár hodin počkáte.“

„To nevydržíme,“ odpověděla. „Je nás tu devatenáct. Zoufale potřebujeme čerstvý vzduch. Hladiny CO₂ rychle stoupají.“

Kurt měl v batohu dva suché obleky a malou ruční nouzovou láhev s kyslíkem. Měl v plánu dopravit všechny, které najdou, na *Mořského draka* a pak se vrátit pro zbytek. Ale při dvaceti lidech...

„Řekl bych, že náš plán má ještě nějaké ty mouchy,“ promluvil mu z duše Joe.

„Celé hejno,“ zamumlal Kurt.

„Co říkáte?“ ozvala se lékařka.

„Nemůžeme vás dostat ven,“ odpověděl Kurt.

„Už tu dlouho nevydržíme,“ opakovala. „Několik starších pacientů už ztratilo vědomí.“

„Je nemocnice zařízená pro práci s nebezpečnými materiály?“ zeptal se Kurt. „Mohli bychom tam sehnat nějaké obleky.“

„Ne,“ ozvalo se. „Nic takového tu není.“

„A co kyslík?“ pokračoval Joe. „V každé nemocnici je kyslík.“

Kurt přikývl. „Tenhle týden si svůj plat opravdu zasloužíš, kamaráde.“

„Copak si ho nezasloužím každý týden?“

Kurt natáhl ruku a zakýval s ní ze strany na stranu, jako by říkal, že někdy to není tak úplně jisté.

Zatímco Joe předstíral uraženost, Kurt se obrátil zpátky k mikrofonu. „Ve kterém patře máte zásobovací prostory? Přineseme vám kyslíkové lahve. Dost, abyste vydrželi, než pro vás přijdou vojáci.“

„Jo, to by mohlo fungovat,“ řekla. „Zásoby jsou ve třetím patře. Prosím, pospěšte si.“

Kurt zavěsil a vykročili k výtahům. Joe stiskl tlačítko. Dveře se otevřely a odhalily jim pohled na lékaře a sestru, zhroucené v rohu kabiny.

Joe se je chystal vytáhnout ven, ale Kurt na něj jen mávl rukou: „Není čas.“

Stiskl trojku a dveře se zavřely. Když cinkl zvonek třetího patra, Kurt vyšel na chodbu a Joe napůl protáhl lékařovo tělo dveřmi a nechal ho tam.

„Udělalš z něj dveřní zárazku?“ poznamenal Kurt, když ho Joe dohonil.

„Myslel jsem, že nebude mít nic proti,“ odvětil jeho přítel.

„Nejspíš ne.“

Zásobovací místnost našli na konci chodby a vloupali se dovnitř. Klec s nápisem *Kyslík* byla až skoro vzadu. Kurt vypáčil dvířka. Uvnitř bylo osm zelených lahví. Doufal, že to bude stačit.

To už se Joe objevil s pojízdným lůžkem. „Naskládej je na to. Ať nemusíme nic tahat.“

Kurt naskládal lahve na lůžko. Joe je připevnil popruhy, aby z plochy nesjely.

Protlačili lehátko dveřmi, pokusili se s ním zatočit a narazili do zdi.

„Kde ses učil řídit?“ vyjel Kurt.

„Řídit tyhle věci je těžší, než to vypadá,“ bránil se Joe.

Narovnali lehátko a rozjeli lůžko co nejrychleji k výtahům. V půli cesty uslyšeli další cinknutí a zvuk otevírajících se dveří od výtahu.

„V téhle budově zaručeně straší,“ poznamenal Joe a pokračoval v jízdě.

„Buď v budově, nebo v jejím elektrickém systému,“ doplnil ho Kurt.

Jenže když se přiblížili k výtahu, z druhé kabiny se vypotácela tmavě opálená postava a upadla na zem.

„Pomoc,“ zasténal muž a zhroutil se zády na zeď. „Prosím...“

Užaslý Kurt zaparkoval vozík a klesl na kolena k muži.

Oči měl zprvu zavřené, ale když se k němu Kurt naklonil blíž, otevřely se a upřely na něj. Nebyla v nich žádná pomatenost ani strach, jen čirá smrtící zloba podtržená pistolí s krátkou hlavní, kterou muž vytasil a střelil.

8

VÝSTŘEL SE ROZLEHL V ÚZKÉ CHODBĚ, KURT PADL NAZAD A JEHO TĚLO SE podivně zkroutilo. Přistál na boku a zůstal ležet.

Joe, překvapený, ale také vybavený rychlými reflexy, které půl života vybrušoval v boxerském ringu, vyrazil kupředu. Jeho ruka v rukavici srazila mužovu paži ke straně a způsobila, že se další dva výstřely zavrtaly neškodně do zdi. Úder hlavou umocněný ocelovou potápěčskou helmou poslal muže k zemi. Zbraň mu vypadla z ruky a rozjela se po ošoupané bílé podlaze nemocniční chodby.

Oba muži skočili za zbraní. Joe na ni dosáhl jako první, popadl ji a vstal, překážela mu však rukavice, takže nedokázal dostat prst ke spoušti. Šlachovitý útočník se na něj vrhnul a společně se probořili do dveří označených *Pozor MRI*.

Přistáli tvrdě na podlaze a náraz je od sebe odtrhl. Joe zpomalený omezenou viditelností z helmy na okamžik ztratil přehled jak o pistoli, tak o svém protivníkovi. Když se rozhlédl, pistoli nikde neviděl, ale muž, který na ně zaútočil, ležel nějakých šest metrů od něj. Zdálo se, že je v bezvědomí.

Joe se vyškrábal na nohy a udělal krok dopředu. Vtom pocítil ohromující závrať, jako by ho něco táhlo dozadu. Než stihl udělat další krok, ucítil, že ho

opouští smysl pro rovnováhu. Jeho první myšlenka byla, že ho zasáhl neznámý toxin, ale pak zjistil, že to není jen jeho představivost: něco ho skutečně táhlo dozadu, jako by mu někdo připojil lano mezi lopatky a teď za něj tahal.

Důvod mu svítl rychle. Ocitli se s mužem ve vyšetřovně magnetické rezonance. Šest metrů za jeho zády stál přístroj veliký jako menší auto. Byl naplněný silnými podchlazenými magnety, které neměly žádný vypínač. Joe, který strávil jedno léto vypomáháním v nemocnici, dobře věděl, čeho je tahle mašina schopná – že si všechno, co je vyrobené ze železného kovu a dostane se příliš blízko, přitáhne jako vlečným paprskem ve sci-fi filmu. A Joe měl na zádech ocelové lahve a na hlavě ocelovou helmu.

Předklonil se v úhlu třiceti stupňů a začal bojovat proti magnetické síle, snaže se zabránit, aby mu odlepila nohy od země. Učinil v té poloze několik kroků jako člověk kráčející do jádra hurikánu, postupoval však mučivě pomalu.

Zraněný protivník byl pouhé tři metry od něj a stále se vzpamatoval z dopadu na zem, ale Joe se k němu ani přes maximální úsilí nemohl dostat.

Naklonil se ještě víc dopředu, zabral ještě větší silou, a vtom šlápl na mimořádně hladkou a kluzkou část podlahy. Uklouzla mu noha a zdvihla se ze země, veškerá síla byla rázem pryč. Víc nebylo třeba. V dalším okamžiku se odlepil od země a letěl vzduchem.

Narazil zády do obloukového čela přístroje, hlava mu setrvačností švihla proti jiné jeho části a se zvučným zazvoněním do ní udeřila.

Magnety ho zachytily na místě, kde zůstal v podivném úhlu viset. I nohy měl přilepené kvůli kovovým výztuhám v botách, stejně jako levou paži opatřenou ocelovými hodinkami. Podařilo se mu od stroje odtáhnout pravou paži, ale nic jiného vysvobodit nedokázal.

Mezitím útočník nabyl ztracené vědomí. Vstal, podíval se na Joea a nato zavrtěl hlavou, jako by měl halucinace. Pak se začal smát a zdvihl pistoli, jen aby mu s trhnutím odletěla z ruky a připlácla se na kryt MRI vedle Joea.

Joe se natočil, aby se pro ni natáhl, ale zbraň zůstala přilepená ke stroji těsně mimo jeho dosah.

Zabiják se zdál překvapený, ale rychle se vzpamatoval. Přešel na druhou zbraň, krátkou trojhrannou čepel připojenou k boxeru. Vsunul prsty do otvorů, pevně sevřel pěst a začal se pohybovat směrem k Joeovi.

„Snad bychom si o tom mohli promluvit,“ pravil Joe. „Zdá se mi, že potřebuješ trochu pomoci, ne? Možná nějaký lepší léčebný plán. Něco, co bude pokrývat i duševní zdraví.“

„Měl bys raději přijmout nevyhnutelné,“ odpověděl ten muž. „Bude to tak jednodušší.“

„Pro tebe možná.“

Muž vyrazil, ale Joeovi se podařilo uvolnit z přístroje jednu nohu a vykopl. Zasáhl muže přímo do tváře.

Rána útočníka pořádně zabořila a srazila ho dozadu. Zareagoval zuřivě; zdvihl paži a připravil se zasadit Joeovi smrtící ránu do hrudníku, když se za nimi otevřely dveře. Stál v nich Kurt s infuzním stojanem v ruce. Pustil ho a kovová tyč se rozletěla k nim. Probodla útočnickovo tělo jako kopí a přišpendlila ho k přístroji vedle Joea.

Joe se díval, jak muži vyprchává z očí světlo, a pak obrátil pozornost na Kurta. „To je dost, že jdeš. Chvilí jsem myslel, že si chceš na toho mrtvého brouka hrát celý den.“

Joe viděl, že Kurtova helma má na vršku ostře proříznutý důlek a že mu po tváři pod rozbitým akrylovým obličejovým štítem teče krev.

„Byl jsem trochu mimo,“ pravil Kurt. „Ale měl jsem za to, že není kam spěchat. Věděl jsem, že tě najdu, jak někde okouníš.“

Joe se musel uculit. „Nemohls odolat, co?“

„Přímo se to nabízelo.“

„No, radši bys neměl chodit blíž, nebo se z tebe stane další magnet na ledničky hned vedle mě.“

Kurt zůstal stát ve dveřích s rukama zapřenýma za zárubně, aby ho magnety neprotáhly kupředu. Rozhlédl se. Po levé straně za stěnou z plexiskla byla prázdná řídicí místnost. „Jak se to vypíná?“

„Nijak,“ odpověděl Joe. „Magnety se vypnout nedají. V nemocnici v El Pasu, kde jsem pracoval, se jim k takové mašině přišpendlil invalidní vozík. Bylo třeba šest chlapů, aby ho odtrhli.“

Kurt přikývl, ale neustoupil. Zaměřil pozornost na muže, který se je pokusil oba zabít. „Co myslíš, že má za problém?“

„Myslíš kromě toho stojanu, co mu trčí z hrudníku?“

„Jo, kromě toho,“ přikývl Kurt.